

Отац оде задовољан.

— Одмах све друкчије... к'о мушка глава!

Осам је сати. Шура још спава.

— Почиње још и да задоцњава — љутито промрмља мајка.

Отвори врата и стаде као укопана. Никога! Постеља нетакнута. Прозор отворен. По земљи разбацане књиге.

Она се не маче с места. Онеме. Ходником прође муж. Угледа јој лице, завири у собу и разабра све. Она му је нешто била причала о Шуриним глупостима, — али њему се није разговарало с њом о којечему.

— Шта то значи! — грмну.

Никакав одговор.

— Ђаво проклети! — шкргутну он зубима.

Жена му дође к себи, и, схвативши положај, умаче.

Сутрадан мајка нађе једно убачено писмо. Шура је најозбиљније претила да ће се убити ако тата буде покушао да је врати помоћу полиције.

Прочита га и бризну у плач.

— Доста! — проговори отац строго, али не озлојеђено — баш ћу је враћати! Стало ми је сада!

И забрани да се пред њим помене њено име.

А у једном живописном планинском селу пратили су неколицина официра и неколико варошких и сеоских девојака млади пар из цркве кући. Свирали су цигани, — не војна музика. И нико не би у тој наочитој младој госпођи која је гордо са супругом испод руке корачала калдрмом препознао дојуче-